

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 26, Nummer 3
Juli-augustus-september 2020
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Deze Vogel en bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar om te lezen online:
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1. Wel en Wee	2
2. Cursiefje: "gewetenloost"	13
3. Extra belastingsvermindering voor giften	15
4. Praktische info	16

Wel en Wee

Donderdag 11 juni: We "houden we ons aan 't ges"... Steeds meer "kroontjes"... maar met veel doornen...

Vandaag gaf ik een "vorming voor personeel over coronavirus", met zicht op hervatting van individuele therapie voor mensen met een beperking. De vorming gebeurde in twee sessies van elk twee-en-een-half-uur, kwestie van niet met teveel mensen in dezelfde ruimte te zitten... Nog terend op mijn ongenoegen naar aanleiding van de attitude van enkele teamleden, ben ik vaak direct geweest. Ik heb ook veel vragen teruggespeeld en ik heb tegelijkertijd ook veel uitleg gegeven, wijzend op nood aan rationaliteit, maar ook aan positieve attitude... Ik denk dat er sommigen vanavond niet goed zullen slapen... want het was toch wel een confrontatie met eigen kleinheid of zwakheid... Maar goed, soms is het nodig om kleine aardbevingskes te veroorzaken... en ik denk wel dat er positieve effecten zullen volgen...

Vandaag ook berichtje van familie dat ze in juli niet naar hier kunnen komen. Hun vlucht is afgelast. Ik zou hen dit weekend ook onze stand van zaken doorsturen, want gezien we hier nog goed in de corona-puree zitten, is er weinig kans dat er in juli mooi en vrij gereisd kan worden... Jammer jammer jammer... Maar uitstel is geen afstel en de reis zou verschoven worden naar volgend jaar... op hoop van zegen.

Zondag 28 juni: 'vanallekes'

Hier zal het een jaar "zonder vakantie" worden. Althans het wordt niet zoals we vakantie normaal gezien invullen met oftewel naar België komen en genieten van veel mensen weer zien en van mooie hoekjes en kantjes en Belgische en als het al even kan andere Europese geneugten, oftewel hier veel mensen mogen ontvangen en hen al het mooie van Ecuador laten zien en er ondertussen ook van meegenieten. Maar gezien we ondertussen al goed geleerd hebben om flexibel te zijn en blij te zijn met kleine eenvoudige dingen, zullen we in juli en augustus genieten van ... "in de weekends niet te werken". Dat heb ik me althans op vaderkesdag voorgenomen.

Vaderkesdag viel hier dit jaar op een bij-

zondere dag: 21 juni, het begin de zomer en ook de dag waarop normaalgezien hier Inti Raymi, het feest van de zon, uitbundig gevierd wordt in de Indigena-gemeenschappen. Bovendien telde de lockdown hier juist 100 dagen..., 100 dagen soms eenzame strijd, terwijl de "kroon" op die corona-taart lijkt nog steeds niet gezet is. Maar rond de mentale energie op te krikken werd er ten huize van de familie Diaz toch even nagedacht over "vakantie", op zaterdag en zondag... We hopen nu dat we in die weekends dan zo stilaan ook een stapke buiten ons eigen huis mogen zetten, richting nevelwoud voor een goede wandeling in overdadige natuur, of naar Papallacta of Oyacachi om op 3500 meter hoogte te genieten van warmwaterbaden in volle natuur, of naar de Cotopaxi voor een barbecuetje. Laat ons hopen dat we er mogen geraken, want tot nog toe gelden er nog steeds strenge restricties op het transport. De auto's wiens nummerplaat op een oneven nummer eindigt mogen alleen op maandag, woensdag en vrijdag rondrijden. De auto's met een even nummer mogen circuleren op dinsdag, donderdag en zaterdag. En op zondag... mag niemand rondrijden... dus blijven we voorlopig in de weekends nog helemaal... "in ons kot".

Deze week kwamen er in Tapori 4 nieuwe corona-families bij... We spreken hier ondertussen van corona-"families" want eenmaal het virus een huis is binnengerakt, blijft het meestal niet bij één zieke. Probeer het maar eens om in een huis waar drie of zelfs vier generaties samenwonen en die keuken en sanitair delen, om afstand te houden en voldoende te ontsmetten. 't Blijft dus maar komen, stilaan onze "way-of-life"... Maar 't is niet al geklaag: we werden deze week ook drie nieuwe anti-corona-wondermiddelen rijker. De chloroquine heeft ondertussen afgedaan en we zien alsmaar minder teletubbiemanekes die op straat je auto ontsmetten of in astronautenpak naar de consultatie komen... De mensen blijven nochtans creatief en nu worden er hier "mondmaskers met koperdraad" verkocht. Bovenop je gewoon mondmasker moet je nu een speciaal mondmasker waar koperdraad in geweven is dragen. Dat koper zou immers een antimicrobiële, in het bijzonder coronavirus-dodende werking hebben. Kostprijs van zo'n masker varieert van 10 tot 25 usd per stuk en het masker kan tot vijftig keer gewassen worden... Voor een fotootje en meer uitleg (in het Spaans): zie <https://>

Wel en Wee

www.20minutos.es/noticia/4267072/0/debes-saber-sobre-mascarillas-cobre-poniendo-moda/ De enige waarheid die hierachter zit is dat het virus maar vier uur overleeft op koperen oppervlakken, minder lang dan op plastic of glas of metaal... Maar gezien je een mondmasker hoe dan ook best om de vier uur ververst, zie ik er het voordeel dan toch niet echt in hoor... Op straat wordt het masker nog niet verkocht... een gewone Ecuadoriaan die informeel koopt en verkoopt heeft immers niet zomaar 10 usd op zak om zo een masker te kopen. De verkoop concentreert zich dan nu vooral in Cumbaya en omstreken, een wijk of dorpje dat ook bij Quito behoort met als bijnaam Cumba-York of Mini-Europa, waar vooral de rijkere Ecuadoranen en de US en Europese expats wonen. Maar binnenkort zullen er wel "eenvoudiger en goedkoper maar even effectieve koperen mondmaskers" uitgevonden worden... Lang leve de commerce...

Een tweede nieuwe aanwinst is het wondermiddel "gotas con dióxido de cloro", letterlijk vertaald "druppeltjes met chloordioxide" om dagelijks in te nemen, zowel ter preventie als voor genezing van coronavirus. Chemicci zullen nu al snel de wenkbrauwen fronsen... en voor de leken in de zaal moet je gewoon eens op wikipedia kijken... Chloordioxide is een bleekmiddel, dat o.a. ook gebruikt wordt bij de waterzuivering... maar niet gebruikt wordt voor inname, en al zeker niet ter ontsmetting van coronavirus... Hier wordt dat middelke wel op straat verkocht, weliswaar zonder enige beschrijving van de concentratie. Er is altijd wel een gratis handleiding bij en daarvan zag ik er onder-tussen al vijf op mijn whatsapp passeren: telkens verschillende instructies en steeds opnieuw met vragen van patiënten of ze het middelke mogen nemen... om niet ziek te worden... of om te genezen als ze al ziek zijn... Jezus, Maria, Jozef... geduld geduld geduld...

En last but not least... den allerbesten met toch wel enig collateraal voordeel. Zo luidde het gisterennamiddag uit de megafoons waarmee de politie door Zambiza reed: "Stop Corona. Kuis uw stoep!" Het bericht luidde dat iedereen 's anderendaags, zijnde zondagmorgen om 6.00 uur zijn stoep en helft van overeenkomende straat zou kuisen. Daarbij werden de volgende instructies gegeven: 1. Ruim rondslingerende vuilnis op (vooral afkomstig uit de door loslopende honden kapotgetrokken plasticzakken met

huisvuil, dat niet meer in de containers geraakte, containers die normaalgezien twee keer per week leeggemaakt worden door de vuilnisdienst maar wiens dienst nu door corona-maatregelen maar op halve toeren draait, 2. Schep opgehoopte aarde op en trek het onkruid, en 3. Schrob uw stoep met waspoeder of gelijk welk ander kuismiddel, want, en dat is nummerke 4. Vanaf 8.00 uur komen we dan met tankwagens water sproeien en spoelen we alles schoon. Voilà. Duide-lijk?

Saulo is dus om 6.00 uur opgestaan en met schop en borstel en zakken en handschoenen aan het werk gegaan, net zoals alle burens en iedereen in het dorp. Geen ziel die nog in zijn of haar bed durfde blijven liggen. 't Was schoon om zien... en... 't is nu, zijnde zondagmiddag, na de grote parade van water-sproeiende-tankwagens-met-teletubbiemannekes-die-ervoor-zorgden-dat-de-waterslang-in-de-goede-richting-sproeide, nog nooit zo proper geweest in het dorp. "Het mag dan al geen barst helpen tegen covid-19. Dat coronavirus mag hier voor mijn part wel nog een tijdje blijven", zei Saulo!

Zondag 5 juli: 'in ons kot' en daarbuiten

Wij deden onze wekelijkse uitstap. 't Is te zeggen: we gingen oogsten op ons land, goed onderhouden door Saulo. Nu is het citroentijd en een beetje extra vitamine C is dezer dagen geen luxe. Vorige week brachten we 800 citroenen naar boven (onze grond ligt immers onderaan de helling waar ons huis op staat). Deze week zijn het er een stuk of 600. Ik doe het grootste deel mee naar Tapani, waar de sappige en grote onbespoten citroenen snel verkocht gera-ken: 20 voor een dollar. Moet ik er een koffer opsturen ? Als ge ze verkoopt op de markt in Ingelmunster zal je er met aftrek van de transportkosten nog veel aan overhouden!

We blijven hier maar ploeteren en er zijn almaar meer Covid-patiënten. In de ziekenhuizen in Quito vinden we maar moeilijk een bed en de minister van Volksgezondheid liet in zijn toespraak weten dat er meer dan vijftig mensen "op de wachtlijst voor Inten-sieve Zorgen" staan!!! Dankzij jullie Belgische viroloog Steven Van Gucht leerde ik gisteren in de Standaard hoe je het R-

Wel en Wee

cijfer berekent... en ik deed een oefening-ske zowel met onze Taporí-cijfers als met de cijfers van de Stad Quito... Ik kwam uit op een R-waarde van twee... We blijven dus nog voor een tijdje bezig...

Hier in Zambiza registreer ik zelf al meer mensen dan de officiële cijfers, die alleen weergeven wat de dokters in het openbaar gezondheidscentrum zien. Ik kreeg donderdagmorgen vroeg onder andere telefoon van Marcelino en zijn vrouw: "Ik denk dat we besmet zijn... maar hoe moet het nu verder met het werk?". De besmetting werd inderdaad bevestigd, maar gelukkig was niemand erg ziek. Maar het werk... dat is een ander triest verhaal: Hij en zijn vrouw helpen de dochter van zijn vrouw in de grootkeuken van één van de weinig woon- en zorgcentra voor bejaarden, hier in Quito. Het is een soort herberg voor bejaarde mensen die ofwel heel hun leven op straat geleefd hebben, geen familie (meer) hebben, bedelaars en tsjoolders, die door het stadsbestuur van Quito beheerd en gefinancierd wordt. Marcelino vertelde: "Een week of drie geleden is het begonnen. Het gerucht deed de ronde dat er verschillende verpleegsters en onderhoudspersoneel en mensen uit de kookploeg keelpijn hadden. Maar niemand zei dat luid, uit schrik met de vinger gewezen te worden of zijn of haar werk te verliezen. Bovendien kon het toch niet door Corona zijn, want bij het binnenkomen werd iedereen overvloedig besproeid met ammoniak. Het was voorzeker door die ammoniak dat ze keelpijn kregen, of door de droge lucht door het gebruik van de mondmaskers. Ze deden ook van die teletubbiepakjes aan, weliswaar elke dag hetzelfde. Maar stilaan werden ook de bejaarden ziek. Vroeger stierf er zo om de twee, drie maanden iemand. Nu sterven er elke dag één of twee mensen. We kookten tevoren voor 120 mensen. Nu moeten we op twee drie weken voor 30 mensen minder koken. Onze "viejitos" worden niet naar het ziekenhuis gebracht, ze gaan gewoon stil dood, alleen, want tevoren waren ze ook al alleen. Zo triest, is dat nu het leven?..."

't Was even stil daarna en bij het naar huis rijden werd het me even teveel. Ik heb Ximena, onze psychologe in Taporí opgebeld en haar dit verhaal verteld. Haar zus is ook psycholoog en werkt ook in sociale voorzie-

ning die afhangt van de stad Quito. Zij kan misschien helpen om de situatie te ventileren, letterlijk en figuurlijk, zodat mensen durven zeggen dat ze ziek zijn en dat er toch enige maatregelen getroffen worden om zowel de bejaarden als het personeel te ondersteunen en echt te helpen... Anders zullen er nog veel kaarskes langzaam uitdoven, zonder dat ooit iemand het gemerkt heeft.

Met de mama van Saulo gaat het hier wel goed, al wil ze zelf nu en dan "ontsnappen" uit haar bubbel. Ze zegt dan dat het allemaal uitvindingen en sabotage van de politici zijn, terwijl zij ondertussen hun zakken vullen tijdens de zogenaamde "noodtoestand", en zoals jullie kunnen lezen in het "gewetenloos tekstje", heeft ze eigenlijk een beetje gelijk... Corruptieschandalen blijven hier immers aan de orde van de dag. Deze week gaat het over het onrechtmatig verkrijgen van "invaliditeitskaarten" waarmee chique, zware en dure auto's zonder belastingen ingevoerd kunnen worden. Blijkt dat een heel aantal parlementsleden zo een kaart heeft en die ook gebruikt heeft om auto's belastingvrij te importeren. De meesten zouden gehoorproblemen te hebben... en zwaaien met foto's van uitslagen van gehoortesten. Bij nader toezicht scoorde die man 10 decibel lager dan wat normaal is, wat helemaal geen probleem is, en al zeker geen handicap: schoft en dommerik, wraakroepend want veel van ons mensen moeten soms een hele kruisweg afleggen om die invaliditeitskaart te bekommen, om dan maandelijks misschien een bonus van 50 usd te krijgen.

Zaterdag 11 juli: we boeren voort...

Hier blijven we boeren... moe ... met gestage toename van zieken zonder ook maar enige piek in zicht en zonder ook maar één vrij bed op Intensieve Zorgen in heel Quito. Temeer: de minister van volksgezondheid zei begin deze week dat er in Quito een wachtlijst is van meer dan 50 mensen die Intensieve Zorgen nodig hebben. Mijn gevoel van ontgoocheling en ongeloof blijft ook groeien want het is niet te doen hoe we moeten blijven opboksen tegen enerzijds ongeloof en schrik bij mensen bij wie we coronavirus vaststellen, en anderzijds tegen diegenen die van de situatie gebruik maken

om er zelf rijker van te worden. Ik kan mijn lijstje "wondermiddelkes" aanvullen met "dampen met een mengsel van zeepwater, javel, ontsmettingsalcohol en eucalyptus" en ook met insputingen van het medicijn ivermectine. Dat laatste is een medicijn dat we gebruiken voor de behandeling van parasieten zoals lintwormen, luizen en vlooiën. Voor diegenen die daarmee te kampen hebben, is zo'n insputing dan wel mooi meegenomen, maar tegen het coronavirus doet het helemaal niets.

Het lapmiddel met chloordioxide kreeg hier ondertussen nog meer geloof en aandacht gezien een bijzondere commissie in het Parlement de Minister van Volksgezondheid wil aanklagen omdat hij het gebruik van dat middel tegenhoudt. Die motie van de parlementsleden werd nog meer kracht bijgezet door een open brief van tien bisschoppen aan de president. In die brief zeggen ze dat "het een daad van onmenselijkheid is dat dit goedkoop en wonderbaarlijk middel tegen te houden, hoogst waarschijnlijk onder de invloed van de grote farmaceutische industrie omdat ze er geen winst zouden uit kunnen slaan". Allez zeg, als parlementsleden en bisschoppen al beginnen te zeggen hoe het coronavirus moet behandeld worden. Zucht zucht: etterbuilen van de maatschappij die openbarsten, enerzijds door onwetendheid, goedgelovigheid en onderdanigheid en anderzijds door corrupte geesten en machtsmisbruik. Ik dacht eerst dat het coronavirus een kluijfe werd voor epidemiologen. Maar nu hebben we grote nood aan sociologen die met hun analyse zouden kunnen bijdragen tot verbetering maar van hun kant heb ik nog niets gehoord.

Maandag 3 augustus: werken en organiseren...

Zondagmiddag, helblauwe hemel, schitterend witte Cayambe aan de horizon en heldere bergen, wat droge mistralwind, stralende zon, geen lawaai of drukte, nu en dan een WhatsApp van patiënten maar geen erge dingen, en er is nog eten over van gisteren (twee porties puré-met-erwtjes waar een eitje aan toegevoegd zal worden en twee porties chinees: zelfgemaakte Babi Pangang (met alles er op en er aan, heel lekker), dus moet er niet gekookt worden en is er nog wat extra tijd om te schrijven en te vertellen.

Wij, en vooral Saulo, zijn aan het nagenieten van het concert van gisteren. Echt wel een goeie schouderklop voor Saulo, met eerst

toch echt wel goed nagelbijten toen de berichtjes binnenstroomden dat niemand binnengeraakte in de website. Zo triest en teleurgesteld dat ik mijn kaarske aanstak want niemand verdiende dat het niet zou kunnen doorgaan... De website crashte omdat veel mensen zonder te betalen toch wilden binnen geraken op de site, anderen wilden op de laatste knip nog een account aanmaken en wel betalen, en dan waren er ook nog veel mensen die wel betaald hadden maar hun link hadden doorgegeven aan familie en vrienden... Typisch Ecuadoraans dus: ecuadoraanse solidariteit of viveza criolla (schoon vertaald als "profiteurs" dus)... Maar goed, het YouTube kanaal bood de oplossing en zo lukte het dan toch... waarbij onze lijfspreuk "in Ecuador komt het altijd goed" nog maar eens bevestigd werd... Blij dat iedereen mee genoot.

Het werk in de consultatie in Taporí blijft op volle toeren draaien, van maandag tot zaterdag. Kathy komt op zaterdag, maar

Wel en Wee

toch wel wat verstrooid en afwezig en nu zeker want haar broer, een arts die 32 jaar oud is, is nu zelf opgenomen in het ziekenhuis. En Monica, de nieuwe dokter na Judith, komt nu op donderdag en vrijdag, na eerst een hele maand afwezig te blijven, pas toen ze haar contract ondertekend had, uit schrik om zelf ziek te worden. Nu gaat het wel goed en ondertussen is ze wat verbouwereerd en overdonderd over onze familie-, ziekte- en handicapsituaties, waar ik haar langzaam in onderdompel. Zelf doe ik drie of vier dagen per week consultaties, en daarnaast zijn er elke dag opvolgingen en nieuwe patiënten-vragen vooral via WhatsApp. De consultaties zijn de voorbije maanden wel heel anders ingevuld dan gewoonlijk... Deze week stond de teller op 98 covid-patiënten die we rechtstreeks geholpen hebben. Maar er is ook veel andere-dan-corona-pathologie, zeker nu in de openbare wijkgezondheidscentra en in de ziekenhuizen er al meer dan vier maanden praktisch geen consulten zijn voor wat niet-corona is. Overdreven, maar weer een besparingsmaatregel van de huidige regering die ik niets liever dan naar de maan zou schieten... niet te doen, maar dat is nog een ander lang verhaal waar ik nu ziek van word om te vertellen: zoveel corruptie, alle openbare diensten worden afgebrokkeld en binnen de eigen kring van diegenen die nu aan de macht zijn verkocht... Ecuador wordt verkocht... voor een appel en een ei... aan diegenen die ons op de kortste keer dezelfde diensten zullen verkopen, dubbel zo duur: zo triest.

Nu goed, ik keer beter terug naar de consultatie in Tapori. We zien dus veel meer zieke volwassenen dan tevoren, vaak met nieuwe (chronische) ziekten (diabetes, leverziekten, neurologische aandoeningen,...) en ook nu en dan mensen, vaak mannen, die emotioneel onderuit gaan. We stelden ook een baarmoederhalskanker bij de mama van Rocío, bij wie eerstdaags chemotherapie gestart wordt. En er is nog een vrouw van 59 die met een niet genezend wondje op haar hiel kwam, dat uiteindelijk een kwaadaardig melanoom bleek te zijn... Verder ook nog redelijk wat problemen bij de nieuwe pasgeboren kindjes, o.a. een baby'tje dat almaar vieze infecties heeft en een ander met een hartgeruis. Wonden zijn er gelukkig de laatste tijd weer minder dan in het begin van de lockdown. Dat was toch wel bijzon-

der, precies of iedereen echt verstrooid was en er zo veel domme ongelukken gebeurden. En dan beginnen we stilaan ook de gevolgen van honger en gebrek aan voorzorgen te zien... Een vrouw bracht haar baby'tje van zes weken op consultatie omdat het precies niet bijkwam in gewicht. Het gaf precies veel over... en er was niet genoeg melk... Op de onderzoekstafel gaf het kindje inderdaad over... iets heel knalroze van kleur. Ik vroeg naar de één of andere vitamine, of een medicijn... Bleek dat die vrouw haar kindje Tapioca gaf, een roze gekleurd maizena-papke met aardbeiensmaak... "Dokter... we hebben voor ons alleen nog rijst in huis... Mijn man heeft geen werk meer en we hebben geen geld. De buurvrouw van het winkeltje schiet me die tapioca's voor. Zo kan de honger toch gestild worden"...

Sandra, de tandarts in Tapori, besloot al redelijk snel om alleen thuis in haar consultatie verder te werken, alleen heel dringende zaken, heel bang om zelf ziek te worden. Mensen van Tapori die haar hulp nodig hebben, mogen wel altijd na afspraak bij haar thuis komen, onder dezelfde betalingsvoorwaarden als in Tapori zelf. Dat houdt dan wel een extra verplaatsing in... maar als je tandpijn hebt is dat in de gegeven omstandigheden er zonder probleem bijgenomen. In Tapori is het tandartsenkabinet nu voorlopig het "covid-kabinet", want we proberen om de patiënten toch enigszins de triëren. Dat lukt verre van altijd, maar goed, zo is er toch enige controle, naast het constant ventileren van alle ruimtes, ontsmetten van alle gebruikte instrumenten en oppervlakken, schort, mondmasker, bril, handschoenen indien nodig, ... Ximena en Pedro blijven de psychologische consulten voorzien, Pedro van thuis uit via Zoom of Skype, Ximena in de bibliotheek in Tapori, toch een grotere ruimte waar wat meer afstand kan gehouden worden.

Het revalidatieluk is een ander en moeilijker paar mouwen. Tot eind juni verliep alles op-en-af met telewerk, soms goed, dan weer minder... zoals ik schreef in de vorige vogel van papier. Begin juli werd in de directievergadering beslist om de therapie opnieuw op te starten, alleen onder individuele vorm, behalve voor twee kleine groepen jongeren die twee dagen per week werken met Rocío

of met Miguel. Ik raadde echter zelf aan om nog een paar weken te wachten, want net in die periode zagen we onze curves steeds sneller omhoog gaan. Maar Ximena en Cristina benadrukten dat de druk om opnieuw op te starten vooral vanwege een aantal ouders te groot werd.

De nood was ook groot... zeker te zien aan hoe sommige jongeren terugkeerden: sommigen heel verdikt, anderen die weer gebogen en in elkaar gestoken achter hun ouders aan sjokten, sommigen met heel moeilijk gedrag thuis, de meesten heel blij om te mogen terugkeren... Je had Henry eens moeten zien weerkeren: Hij kon zich zo moeilijk inhouden om aan iedereen een abrazo te geven. En we kregen allemaal ons paardebloemke of madeliefke dat hij onderweg geplukt had. Ne mens zou voor minder een traantje van ontroering laten...

Nu goed... heropstarten is één woord... het organiseren is iets anders... Veel ouders zeiden eerst heel enthousiast ja... maar krabbelden als puntje bij paaltje kwam dan toch weer terug, soms uit schrik en soms ook omdat meer mensen ziek werden, ook in de families zelf. De meesten (Yesenia, Evelyn, Anita, Karina, Rocío, Miguel, ...) wilden vooral zoveel mogelijk werken, en iedereen een zo volledig pakket therapie en opvang en zorg aanbieden... Anderen die maar niet uit de corona-paniek geraken, zagen vooral problemen en maakten er nog een beetje extra bij want op gelijk welk voorstel was het altijd ... "maar", zonder constructieve bijdragen. En ik ondertussen maar proberen om uit te leggen hoe coronabubbels zouden moeten werken... Arme Ximena die almaar met alles en iedereen moest rond-laveren... Maar goed... ze zijn dus gestart... aarzelend en toch ook blij, bang en moedig... Er is dus weer meer leven in Tapori... maar ondertussen zijn er nu ook nieuwe zieken: Eerst Anita, de dochter van Rosita die als kleuterleidster meewerkt, en nu Miguel. En Yajaira en Dante en zijn ouders en zus, en ook de ganse familie van William Morales... Gelukkig niemand erg ziek... maar zo blijft er toch veel onzekerheid en ongerustheid voor iedereen... en moet het weekplan of zelfs het dagplan in het revalidatieluwik elke keer opnieuw aangepast worden. Ik blijf het vergelijken met wandelen in de mist op een berghelling... We moeten vooruit... maar de weg is niet duidelijk en niet zo veilig... Maar goed... we doen ons best en als de ene persoon ne keer ne mindere dag heeft, dan zijn er anderen die weer rechttrekken en vooruit helpen. Rosita

en Ivonne blijven daar toch de kampioenen in, samen met Vivi en Cristina. Toch echt zo'n sterke mensen, niet te doen.

Uit de keuken in Tapori komen de laatste weken ook weer lekkere geuren. De voorbije maanden werd die plek vooral gebruikt om voedselpakketten te maken die daarna aan huis bezorgd werden voor bijna alle families die gebruik maken van het revalidatieluwik en enkele extra families die het niet breed hebben, deels met voedingswaren die opgelegd werden door het Ministerie van Sociaal Welzijn (maar wat doet bijgod een familie met 15 blikken tonijn per maand !!!), deels schenkingen en ook met wat we zelf konden inbrengen uit eigen kweek of eigen bak en aangevuld met wat het winkeltje aan kruidenierswaren aanbiedt. Monica bakt nu twee keer per week brood en Maria Jose voorziet ons van humitas of quimbolitos. Cristina verkoopt yoghurt en kaas in alle smaken, maten en gewichten. Ik voorzie gans Tapori van citroenen. Onze patiënten die familie hebben in het nevelwoud voorzien ons van bruine suiker, groene bananen, appelsienen en pitahayas. Soms is er vis en dan weer wordt er een varkentje geslacht, of zijn de kippen slachtklaar. Zo kom ik dus elke dag thuis met "wat er voorhanden was" en is ons koopgedrag eigenlijk op positieve wijze veranderd.

De bibliotheek ligt al de ganse tijd stil. Er werd een poging gedaan om een digitale vakantiecursus te organiseren, maar ofwel hebben kinderen moeilijk toegang tot digitale media ofwel zijn ze de digitale media beu en moe... Ze kregen al vier maanden "les" via de computer, vaak heel repetitieve opdrachten zonder duidelijk doel of boeiende inhoud. Meestal zomaar bezig houden, zonder meer... Toch proberen we aan te sturen om de kinderen en jongeren op creatieve manier door deze tijd te helpen. De kinderen en jongeren maken me zorgen als ik hen zie op de consultatie... vaak uitgeblust, triest, minder blinkende ogen zoals we die gewoon zijn... Een mama bracht enkele dagen geleden haar kindje van vier naar de consultatie omdat ze ziek was. Ik vroeg het kindje wat er scheelde... en die kleuter van vier antwoordde: "Ik ben ziek van verveling..." Sarah probeert de komende week om aan de hand van een paar kinder- en jeugdboeken enkele pakketten samen te stellen waar alle materialen inzitten om, uitgaande van een verhaal, veel toffe dingen te doen. We zouden die "verhaaldozen" dan per week kunnen uitlenen en bezorgen zo dan toch misschien nog wat contentement en wakke-

Wel en Wee

ren we het enthousiasmevlammetje weer aan.

Ook voor het administratief, logistiek en onderhoudspersoneel is het constant aanpassen en veranderen. Cristina cijfert en telt en rekent, en samen met Carmita en Ximena blijven ze zoeken en proberen om hier en daar projectondersteuning, in geld of in natura, te ontvangen. Het onderdeel "autofinanciering" in de begroting zal dit jaar zeker veel lager zijn dan verwacht omdat veel gezinnen maar net rondkomen om eten te kopen en de huur van hun woonst te betalen. Het betalen van tele-revalidatie is voor weinig mensen een prioriteit. En ook nu zien we dat door ziek-zijn of door schrik-om-ziek-te-worden veel mensen hun kinderen nog liever thuishouden. Jammer en triest. En van het Ministerie van Sociaal Welzijn werden we, zijnde augustus, nog maar één kwartaal (januari-februari-maart) van dit jaar uitbetaald. In dat ministerie zijn ze nu nog altijd het verslag van dat eerste kwartaal aan het nalezen en vinden ze elke dag een andere opmerking waardoor de betaling van het tweede kwartaal (april-mei-juni) almaar uitgesteld wordt. Vanuit België schieten we voldoende voor en is er gelukkig voldoende om de werking van dit jaar te verzekeren. Maar ik zou niet graag aan het spaarpotje dat we aanlegden voor onze eigen gebouwen (droom die misschien stilaan een illusie of utopie wordt) moeten zitten. Zo wordt er verder geboetseerd aan projectvoorstellen, vooral ideeën rond micro-bedrijvigheid bij gezinnen met iemand met

een beperking, in samenwerking met Tapori. Enkele therapeuten werkten er de voorbije maanden al aan met enkele gezinnen. Soms met succes, dan eens weer minder, maar steeds op zoek naar mooi en goed leven... in ieder geval beter dan zoals er nu geleefd wordt...

Daarvoor zijn crisistijden goed: even op een rijtje zetten wat goed is... en ook wat niet zo goed is... nadenken over hoe het beter kan. Misschien is het tijd om nog eens een lange cyclus van werksessies met team en misschien ook andere mensen te organiseren over de zin en inhoud en organisatie van Tapori, net zoals we ondertussen toch zeker al meer dan tien jaar geleden eens deden i.v.m. de organisatie van het revalidatieluw van Tapori. Dat gebeurde toen met de steun van de Gemeente Wevelgem en gaf toch echt wel op een heel zinvolle en begrepen manier mooi vorm aan het werk. Zo zie je maar dat een crisis, grote aardbeving, kan leiden tot verbetering en groeien...

De jongeren die in Tapori werken, en misschien ook enkele van onze kinderen, zouden daar mee in kunnen betrokken worden. Zonder dat we ooit dachten dat misschien ook wel een mooi resultaat van Tapori zou kunnen zijn, kozen enkele van onze kinderen voor een sociale opleiding of voor een opleiding in de zorgsector: Vivi en Anita van Rosita werken ondertussen in Tapori mee, respectievelijk in de administratie en boekhouding en als kleuterleidster in het leefgroepje. Roxana van Ivonne studeerde Sociaal Werk en is aan het werk in het kippenbedrijf waar ik zoveel jaar geleden ook consultaties deed. Onze Elisa studeert ergotherapie in Gent en doet nu een vakantiejob in een leefgroep voor volwassenen met motorische beperking in Dominiek Savio, de derde generatie debrouwerkes aldaar... En Odalys, een dochter van Isabelita die vroeger in Tapori woonde en in het winkeltje werkte kiest als pas afgestudeerde in het middelbaar voor de richting kinesitherapie. Ze vroeg ons ondertussen al of ze stage mag lopen in Tapori...

Ik zal dus maar stil verder dromen over wie Tapori verder zal boetseren en over hoe dat zou kunnen zijn....

En wat mezelf betreft, ik voel me nu toch wel wat rustiger dan laat ons zeggen in mei en juni. In die tijd waren er heel veel zenu-

wen en grote bezorgdheden voor patiënten. De mensen zelf waren ook veel zenuwachtiger en angstiger. Keer op keer moest ik in de consultatie, of aan de telefoon, bij dag of bij nachte, opnieuw uitleg geven over die verdomde corona, zoveel valse informatie ontkrachten, zoveel mensen in paniek kalmeren. Het gevecht tegen de irrationaliteit was groot. Nu gaat het precies iets beter: veel mensen zijn corona-moe en worden precies gelatener. Op zich weet ik nog niet of dat nu beter is, maar in ieder geval is het wat rustiger. En zelf ben ik in ieder geval niet echt ziek geweest in al die maanden. Er was nu en dan wel wat hoofdpijn, of mijn ogen die pijn deden, of wat keelpijn, en misschien heb ik het virus al wel in mijn lijf gehad. Maar ik deed nog geen proef en beschermde in al die tijd zowel mezelf als de andere mensen heel goed. Mettertijd doe ik wel een proef en stillekes hoop ik dat die dan toch positief uitdraait met immuniteit... Maar ondertussen blijf ik wel goed voor mezelf en de anderen zorgen. Vakantie nemen zit er voor dit jaar weliswaar niet in, omdat er veel werk is en ook omdat elk gewerkt uurtje dan toch wat centjes in het laatje van ons huishouden brengt. Maar we mogen niet klagen: het werk blijft nog altijd boeiend en zinvol en in het huishouden doet Saulo nu veel meer dan tevoren. Daarenboven mogen we hier nog altijd maar heel beperkt de auto gebruiken en is de algemene sfeer nog altijd te gespannen om "ontspannen" op vakantie te kunnen gaan.

Misschien lukt het wel om een daguitstapje te doen in deze maand, naar Mindo of naar de Cotopaxi of naar de Antisana waar het warm water van Papallacta is. Maar die baden zijn de ganse tijd al gesloten. Misschien een klein barbecuetje in de natuur... of uiteindelijk desnoods hier thuis: een nachtje in de tent slapen in onze eigen tuin... misschien is dat ook al een goed gedacht. En lezen in een zetel in eigen tuin, al is het maar voor een half uurke, doet ook zo'n deugd. En op mijn verjaardag werd ik ook al goed verwend. Zo zijn de batterijen wel weer wat opgeladen

Zaterdag 8 augustus: 'Gods wegen zijn wonderbaar....die van de medicamenten ook!'

Na veel pogingen, zoektocht en omzwervingen, en met de hulp van heel veel mensen, is de lang verwachte medicatie hier aangekomen! Ik breng elk jaar uit België een goed berekende maar voldoende voorraad van twee medicijnen mee naar hier, omdat beide

medicijnen hier heel duur en/of vaak niet voorradig zijn. Eén ervan is pyridostigmine, merknaam Mestinon. Dat is een medicijn dat gebruikt wordt bij myasthenia gravis, een auto-immuunziekte die de spierkracht aantast, o.a. van de spieren van de oogleden en van de ademhalingsspieren. Ik schreef al vaker over Anita, een vrouw van bijna 30 jaar oud, die deze ziekte heeft sinds ze 14 is. De pilletjes mestinon helpen haar elke dag om voldoende te kunnen ademen. Maar de medicatie is hier vaak niet voorhanden, en als ze voorhanden is, is ze heel duur. Eén tablet van 60mg kost in België 24 eurocent en wordt terugbetaald voor erkende patiënten. In Ecuador kost hetzelfde pilletje 1,2 usd en wordt niets terugbetaald. Anita heeft elke dag vier of tabletten nodig. Toen ze een jaar of 20 was, zag ze haar voorraad danig slinken dat ze zelf het aantal tabletten per dag afbouwde. Maar ze kreeg een longontsteking door danig slechte ademhaling en ze lag gedurende 14 dagen op Intensive Zorgen. Sindsdien brengen we de medicatie uit België mee, in voldoende voorraad, zodat ze niet ongerust moet zijn over de bevoorrading en ook niet over de onkosten. Maar dit jaar werd het toch opnieuw spannend want we vonden niemand die de medicatie naar hier kon meebrengen en vorige week gaf ik aan Anita het laatste doosje dat we nog in voorraad hadden.

Maar net op tijd lukte het toch... Heel hartelijk dank aan iedereen die hier op de één of andere manier toe bijdroeg: Vincent Declercq van Mylan die voor de schenking Mestinon zorgde, Arne en Annelies van de apotheek in Houthulst die de bestelling klaar maakten, de mensen van de apotheek in Ingelmunster bij wie het pak met de vervoersdienst van de apothekers afgeleverd werd, mijn vader die om het pak ging naar de apotheek, Agnes die met de fiets van Moorseele naar Ingelmunster om de doos met medicijnen dan af te geven aan haar broer Pol, Pol die dan met de trein naar Antwerpen reisde om de doos af te geven aan Hilde en Stefaan. Zij brachten het pak dan naar Gijs Gabriels, een jongeman uit Nederland die eind vorige week naar Ecuador reisde om het komende schooljaar les te geven in de Nederlandse school. Dank aan Eric De Ruiter, de leraar Nederlands van Amelie, die ons de tip gaf. Amelie en ik haalden het pak daarnet af op het verblijfadres van Gijs en voilà, nu moet de doos nog in Pomasqui geraken... maar dat zal geen probleem zijn. Ik weet nu al dat er veel mensen heel blij zullen zijn met het telefoontje van Ivonne om hen te zegenen dat we weer medicatie op

Wel en Wee

voorraad hebben. Zo blij om mensen blij te maken! Hartelijk dank aan iedereen.

Donderdag 20 augustus: corona...corona... en trekken aan de kar

Hier lijkt het op het eerste zicht ook wat rustiger te gaan, minder nieuwe zieken en voor de moment geen zwaar zieken. Maar vorige week kregen we veel slecht coronanieuws: de broer van Kathy, mijn collega huisarts, is gestorven na drie weken strijd tegen corona. Hij was ook arts, in één van de ziekenhuizen van de Sociale Zekerheid in Quito. Hij raakte waarschijnlijk daar besmet toen hij op urgenties een patiënt van wie men toen niet wist dat hij corona had probeerde te reanimeren, zonder de nodige bescherming. Hij was pas 32 jaar oud en had twee kleine kindjes. Diezelfde dag dat Kathy me liet weten dat hij gestorven was, kreeg ik 's morgens een heel raar WhatsApp-berichtje van een patiënt: "Dokter, dokter, gaat het goed met jou? We hoorden dat er een dokter van Pomasqui overleden is..." Toch wel even slikken want toch wel schrikken wanneer iemand je vraagt of je misschien dood bent... Bij navraag bleek dat de voedvrouw van het openbaar gezondheidscentrum overleden was. En toen ik daarover belde met Ivonne, vertelde zij me dat nog een andere dokter die een private praktijk heeft in Pomasqui op intensieve zorgen lag, waarschijnlijk vandaar de vraag en verwarring van die patiënt... Die arts die op intensieve zorgen is werkte sinds enkele maanden in een nieuw kabinet, een hoekhuis waar helemaal geen verluchting mogelijk was. Hij concentreerde alle werk op vier uur per dag en de mensen stonden en zaten er opeengehoopt in de wachtzaal, een broeihaard voor het virus dus... Zo kreeg ik dus drie slechte nieuwsberichten op één dag... serieuze domper...

Tegelijkertijd is het een waarschuwing om voorzichtig te blijven. In alle drie de gevallen werden onvoldoende beschermingsmaatregelen genomen of werd de dienstverlening niet goed georganiseerd. Niet dat we in Taporí "untouchable" zijn, maar we probeerden al van in het begin om alle basisregels strikt na te volgen en ons goed te organiseren: alleen afspraken maken per telefoon, op voorhand de mensen met mogelijke coronasymptomen trachten te identificeren

(alhoewel vooral in het begin veel mensen aan Ivonne niet juist zegden wat ze hadden, uit schrik dat we hen dan niet zouden willen zien), diegenen die symptomen hebben zo kort mogelijk trachten te zien in een andere ruimte, in de consultatie sowieso een extra bank zetten tussen de tafel en de stoelen waar de mensen dan zitten zodat er minstens twee meter tussen is, zelf constant mondkapje op en handen wassen en met alcohol ontsmetten zodat mijn handen nu droog en ruw zijn, bril opzetten bij het onderzoeken, na onderzoek alles ontsmetten (ik met de alcohol spray de instrumenten en Ivonne met water-met-chloor spray de stoelen, onderzoekstafel, deurklinken,...) en verluchten, verluchten en nog eens verluchten... Rosita en Celso kuisen 's morgens vroeg, niet 's avonds na de consultaties zoals ze tevoren deden. Door "er een nacht over te laten gaan" gaan eventuele virussen ondertussen dood en is het risico op besmetting ook voor hen veel kleiner... We houden hout vast... maar tot nu toe is niemand van het personeel van het gezondheidsluik ziek geworden.

In het revalidatieluik van Taporí zijn er wel al drie personeelsleden ziek geweest, gelukkig zonder erge symptomen, alle drie "jonge" gasten, hoogst waarschijnlijk besmet geraakt thuis door familieleden die al vroeg in de lockdown toch buitenshuis werk-

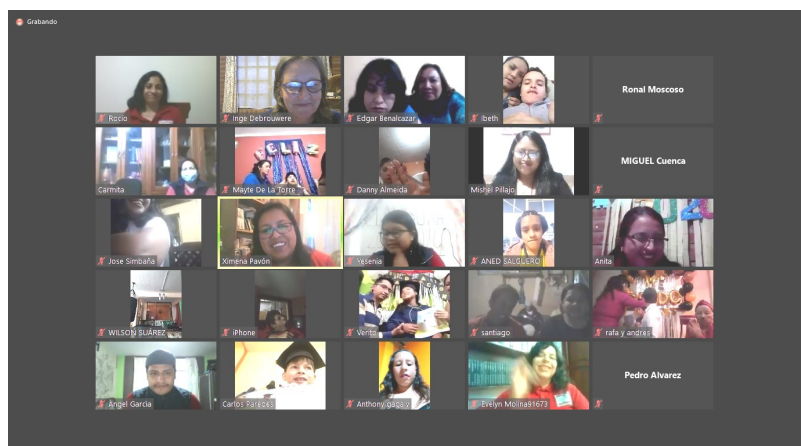
ten of misschien door het gebruik van het openbaar vervoer waar veel mensen de maatregelen niet willen of kunnen respecteren... Het virus is dus nog verraderlijk aanwezig en vandaar dat Patricio en sommige patiënten, o.a. de mama van Yoey, nog steeds in astronauten- of teletubbie-outfit rondlopen... uit heilige schrik om zelf ziek te worden... In Taporí zijn we ondertussen zeker van 115 mensen die besmet geraakten met het virus, en gezien we weten dat elk jaar zo ongeveer 1000 verschillende mensen van onze dienstverlening gebruik maken, komen we aan een besmettingsgraad van tussen de 10 en de 15 %. In werkelijkheid is dat percentage zeker nog een stuk hoger, ... en zo verlang ik in stilte mee naar die groepsimmunité... al schop ik daarmee de wetenschappers en vaccinontwikkelaars zeker mee tegen de schenen... Maar hoop doet leven, zeggen ze toch...

In het begin van de epidemie vroeg ik aan Cristina, onze voorzitter, om bij de parochieraad (het lokaal bestuursorgaan) en bij het openbaar gezondheidscentrum (die op lokaal vlak de autoriteit van het Ministerie van Volksgezondheid is) voor te stellen om een lokaal crisis-gezondheids-overlegorgaan bijeen te roepen en ons vanuit de gezondheidsdiensten beter te wapenen om zo het werk beter te organiseren en de mensen beter te kunnen helpen... Maar dat voorstel geraakte niet voorbij het hoofd van de parochieraad en de directeur van het gezondheidscentrum, want beiden waren meer bezig met politiek geruzie en gebruikten de coronacrisis om stemmen te winnen door voedselpakketten uit te delen en al dan niet valiede corona-tests te doen bij de mensen... Trieste werkelijkheid... Enkele dagen geleden zei Cristina nog: Moesten de dokters en de autoriteiten hun hoofden bij mekaar gestoken hebben... zou het hier anders geweest zijn, zou de vroedvrouw misschien nog leven en die andere dokter misschien niet in het ziekenhuis liggen...

Door al dat nieuws en ook wel een beetje door enige vermoeidheid en/of "trekken aan de kar" bij de meesten van het taporiteam, namen we vorige week tijdens de beheerraad de beslissing om toch even vakantie te nemen in Taporí en de komende twee weken de deuren toe te doen. 't Is een tijd met zoveel vragen waarvoor we geen antwoord klaar hebben en met zoveel moeilijkheden waarvoor de oplossing niet voor de hand ligt... Even op adem te komen van de voorbije maanden, ons hart en hoofd verluchten, zal deugd doen, en op 7 september zal ie-

dereen weer met vernieuwde en vereende krachten aan de slag gaan, misschien met enkele nieuwe en frisse antwoorden op al die vragen en met enkele oplossingen voor alle moeilijkheden. We sloten vorige vrijdag samen met 45 gezinnen het "schooljaar" via Zoom af. Zoals elke officiële gebeurtenis werd het ecuadoraans vaderlandslid gezongen, iedereen rechtopstaande en met hand op de borst. Daarna waren er enkele toespraken en dankwoordjes, er kwamen persoonlijke nominaties en er was een poppenkastvoorstelling. Een vriend van Michelle, de verantwoordelijke voor sociaal werk, speelde "life" enkele liedjes zodat er ook een danspasje kon verzet worden. Mooi en intens emo-momentje waarbij ouders ook hun dankbaarheid voor Taporí uitspraken. Tegelijkertijd ook zo raar om dat allemaal zo via een computerscherm te beleven... irrationele wereld...

Voilà, ik ga nu "Toscaanse soep" maken. Er worden zowel bonen als rode kool in verwerkt, twee dingen die we voor de moment op overschot hebben. Het zijn op het eerste zicht misschien niet de meest aantrekkelijke ingrediënten... maar de soep ziet er goed uit. Ik maakte gisteren ook helemaal zelf "artisanale boursin", te beginnen vanaf de melk. Ik had van Rosita in Taporí een zak met eten gekregen, dingen die een groepje vrouwen in Taporí wekelijks van de Supermaxi, een grote supermarktketen hier in Ecuador, krijgen, dingen die bijna of net over tijd zijn, soms al eens meer en beter dan anders, maar altijd welgekomen. Ze hadden een grote lading melk gekregen die volgens datum al twee dagen over tijd was. En zo kreeg iedereen die passeerde in Taporí, aan werk of omtrent was twee liter melk. Toen ik thuis een beetje van die melk in mijn koffie goot, schiftte die onmiddellijk... Maar de melk was niet zuur en rook ook niet slecht... Vroeger zou ik die toch in de afwasbak gekieperd hebben... maar in mijn

Wel en Wee

gedachten kwam een scene van een jaar of twintig geleden, toen ik meehielp in de keuken van het dagverblijf, Tapori in de kinderschoenen... Ik deed toen ook enkele zakken melk open... en die bleek ook te kappelen... en toen ik die in de afwasbak begon te gieten, riep iemand van de koks snel en nogal luid "NEEN"... Ik was er wel van geschrokken... maar ze had gelijk... Ook die melk kon nog dienen, om er kaas mee te maken... of desnoods voor de kweek van het varkentje... Ik heb gisteren dus even gezocht hoe ik van die melk nog kaas kon maken... en het bleek helemaal niet moeilijk te zijn: opwarmen tot kookpunt, van het vuur halen, er iets zuurs door roeren (het sap van een citroen in ons geval), een beetje zout en eventueel kruiden toevoegen (peterselie, look, bieslook), tien minuutjes laten staan, in een vergiet met een tetradoek (chance dat die nog altijd bestaan !!!) gieten, het doek dichtvouwen en er een gewicht op leggen, een nachtje laten uitlekken en ... klaar is "kaas": echt waar... deze avond eten we zelfgebakken (allez, in de broodmachine dan) vers bruin brood met boursin !!!

Maandag 24 augustus: 't Is gelukt!!! Lang leve Mindo !!!

En als afsluiter, deze foto, want het lukte ons om vandaag er van onder te muizen: een dag in Mindo, frisse en zuivere lucht, mooie verzichten die doen dromen en laten genieten. We wensen iedereen veel zo'n mooie dagen!

Stellende trap: GEWETENLOOS, vergrotende trap: GEWETENLOZER, overtreffende trap: GEWETENLOOST !!!

Dat parkeerkaarten voor mensen met een beperking soms ten onrechte gebruikt worden is ook in België geen nieuws. Maar aan het schandaal dat hier in juli losbarstte in verband met duizenden frauduleuze “invaliditeitskaarten” valt moeilijk te tippen.

Het schandaal is eigenlijk maar het staartje van een ander schandaal, toen het gerecht in de maand mei een corruptienetwerk in enkele openbare ziekenhuizen op het spoor kwam. Toen werden lijkzakken voor de vele overledenen tijdens de corona-chaos in Guayaquil vijftien keer duurder dan hun normale waarde aangekocht. Een duur medicijn dat zogenaamd werkzaam zou zijn tegen coronavirus en dat door een farmaceutisch bedrijf aan die ziekenhuizen geschonken werd, werd door die bende via internet aan hoge prijzen te koop aangeboden. En er is ook nog iets gaande rond de aankoop van covid-19 snel tests waarbij een Israëliër onlangs vermoord werd in de gevangenis... Maar ik wil het niet meer weten want het is om er ziek van te worden... Je moet weten dat in die bende de naam Bucaram weerklinkt... de naam van iemand die hier ooit president was en als bijnaam “de zingende gek” werd genoemd. Hij vluchtte indertijd met zakken vol geld in de presidentiële helikopter van op het dak van het presidentieel paleis naar Panama waar hij jaren in ballingschap verbleef. Van de huidige president mocht hij terugkeren... en als verwelkoming kregen hij en zijn familieleden enkele belangrijke posten op de douane en in enkele ziekenhuizen cadeau... kwestie van niet zonder werk of centen te vallen, he...

De ecuadoraanse politie zat dat netwerk op de hielen want ze maakten het toch al te bont... Enkele kopstukken probeerden met een vliegtuigje naar Peru te vluchten. Maar dat vliegtuigje “verongelukte per ongeluk” en diegenen die de crash overleefden werden gevangen genomen en uitgeleverd aan Ecuador. Bezittingen werden in beslag genomen, met onder andere enkele heel dure auto’s. Bij nader toezicht waren die auto’s kort voordien met een serieuze vermindering van de douanebelasting ingevoerd... omdat de kopers van die auto’s een invaliditeitskaart voorlegden... zonder eigenlijk enig teken van invaliditeit te vertonen...

Zo ging er een nieuwe bal aan het rollen, de bal van de invaliditeitskaarten... Belangrijk om weten is dat hier al sinds meer dan vijf maanden de noodtoestand heerst, allemaal zogenaamd ter ere van corona. Die situatie zorgt ervoor dat politie en leger veel meer macht hebben, en dat een aantal procedures, bijvoorbeeld ivm aankoop van goederen, veel eenvoudiger en sneller (zegge “door vriendjespolitiek en met een blad voor de ogen”) kunnen gebeuren. Tijdens de noodtoestand kan alles veel vlotter geregeld, gekocht en verkocht worden... zonder al te veel regels en toezicht ten controle... Zo gaat het ook met het verkrijgen van zo een invaliditeitskaart, die zoals blijkt uit volgt wel enkele voordelen kan geven want nader onderzoek toont dat in de voorbije vijf maanden meer dan 2.000 invaliditeitskaarten onterecht verkregen en gebruikt zouden zijn... onder andere door:

De voorzitter van de Nationale Raad van Burgerparticipatie die ten gevolge van een klop op zijn hoofd tijdens het beoefenen van een gevechtssport zo'n 15 jaar geleden nu 81 % doofblind zou zijn, bijna gelijk onze Yoey. Hadden we het geweten, dan hadden we hem vorig jaar graag uitgenodigd op onze cursus... In Ecuador betekent een percentage van meer dan 75 % dat de persoon niet in staat is om dagelijkse activiteiten op zelfstandige wijze uit te voeren en daarvoor steeds veel hulp nodig heeft van derden. Nochtans blijven er foto's opduiken waaruit blijkt dat die man tot op heden deelneemt aan Tae Kwon Do en Karatewedstrijden ... en nog regelmatig een trofee in de wacht sleept... Ter verduidelijking: het gaat niet over wedstrijden van Paralympic Games...

De Minister van Volksgezondheid liet weten dat enkele voetballers van de Nationale Voetbalploeg ook zo'n kaart zouden hebben, onder andere Antonio Valencia, zeker welgekend bij voetballiefhebbers onder jullie want hij speelde tot voor kort in de club Manchester United. De minister vroeg zich cynisch af of het misschien door die beperking van Valencia en kompanen is dat de ecuadoraanse nationale ploeg niet kwalificeert voor het WK Voetbal. Antonio Valencia reed om horen de voorbije maanden met een Maserati, die hier in Ecuador zo'n slordige 150.000 usd waard is. Op vertoon van zijn een invaliditeitskaart wordt de douanebelasting op het invoeren van zo'n auto met 80 % verminderd... 't is te zeggen... zo'n goeie 60.000 usd.

Op de lijst "mensen met een beperking met een invaliditeitskaart" staan ook de namen van enkele parlementsleden en van rechters en magistraten van het Hoog Gerechtshof, gekwalificeerd met beperking tussen de 31 en 100 %, onder andere verstandelijke beperking. Geen land als Ecuador dat beter doet op het vlak van inclusie van mensen met een beperking! Interessant om weten is dat zo'n invaliditeitskaart je extra punten oplevert bij het dingen naar een post op het Hoog Gerechtshof, en je ontslagvergoeding wordt meteen 7.000 usd hoger dan zonder zo'n kaart...

Onderzoek toont dat per valse invaliditeitskaart er tussen de 1000 en 1500 usd betaald werd aan enkele "kwalificatie-experten". Er is immers geen vraag zonder aanbod... of is het omgekeerd? Die experts zijn allemaal mensen uit de gezondheidssector, die een absurde cursus volgden waarin hen met een wiskundig heel moeilijk te begrijpen procedure, gebaseerd op "de formule van Balthazar", geleerd werd om het percentage beperking van mensen te berekenen. Geen mens die het begrijpt... en als Balthazar één van de drie koningen zou geweest zijn, draaide hij zich nu om in zijn graf...

Beschamend, allemaal mensen zonder scrupule... gewetenloos, gewetenlozer, gewetenloost... Ne mens zou van minder triest en moe en moedeloos worden... Trieste realiteit... typisch latino of iets van heel de wereld? In elk geval: voor wie nog niet genoeg heeft van schandalen over machtsmisbruik en corruptie, kan ik het boek "het feest van de bok" van Mario Vargas Llosa aanraden...

Inge, 31 augustus 2020.

60% BELASTINGVERMINDERING VOOR GIFTEN VANAF 40 EURO IN 2020

De regering besliste op 12 juni om de belastingvermindering op te trekken van 45% naar 60% voor giften die in de loop van 2020 worden gestort aan een erkende organisatie. De regering wil zo de vrijgevigheid stimuleren en de steun aan maatschappelijke organisaties een flinke boost geven in het kader van covid-19-steunmaatregelen. De wet is van toepassing op giften tot 31/12/2020.

Iedereen die in de loop van 2020 een fiscaal aftrekbare gift via Kontinenten doet aan Tapori kan rekenen op een fiscale korting van 60 % in plaats van 45 %.

Dus: Schenk je € 40, dan recupereer je daar 24 Euro van via je belastingaangifte van 2021.

Meer informatie hierover vind je op de link van de 4de pijler-organisatie:

<https://4depijler.be/regering-beslist-aangepaste-fiscale-regeling-voor-giften-60-belastingvermindering-in-2020/>

Heb je hierover nog concrete vragen, contacteer dan gerust het 4de Pijlersteunpunt via info@4depijler.be, met vermelding "Tapori beneficiair" als Vierde Pijler Organisatie.

BELANGRIJKE WIJZIGING BIJ KONTINENTEN

Het rekeningnummer van de VZW Kontinenten voor giften waarvoor een fiscaal attest gegeven kan worden, is veranderd. Gelieve het nummer van Bpost niet meer te gebruiken want deze rekening zal binnenkort stopgezet worden.

OVERSCHRIJVINGEN voor TAPORI waarbij een **FISCAAL ATTEST** gewenst is, kunnen nog steeds gebeuren via **VZW KONTINENTEN**, maar op volgend **REKENINGNUMMER** bij KBC en met bijkomende informatie:

Rekeningnummer: BE66 7380 3734 7143

Met vermelding van:

Naam en voornaam van de schenker

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988250439

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
www.vogelvanpapier.be

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat is Tapori en
Link naar de nieuwe
Presentatie Video (2019)

www.vogelvanpapier.be

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE66 7380 3734 7143
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM, VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART + RIJKSREGISTERNUMMER ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Vriendengroep Tapr
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepiljerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)